

1. peatükk,

*kus Lotte, Bruno ja Albert ronivad õunapuu otsa
mängima ning orkester alustab suveöö kontserti*

Ilus ja soe suveõhtu oli jõudnud Leiutajatekülla. Mõned külaelanikud viskasid murule pikali, rüüpasid teed vaarikamoosiga ja imetlesid mere taha loojuvat päikest. Teised istusid maja ees trepil ja lugesid lastele ette kohaliku kirjaniku, porikärbes Juku põnevaid lugusid. Juku oli hea kirjanik, ta kirjutas sääraseid jutte, mis meeldisid nii lastele kui täiskasvanutele. Juku juttudes oli põnevust, nalja ja armastust. Kolmandad jälle tegid viimaseid ettevalmistusi nädala pärast toimuvaks uute leiutiste võistluseks. Näiteks seaema Helmi katsetas sirelipõõsast ülelendamise aparati. Tema eelmine leiutis, porilombist ülelendamise aparaat, oli võitnud viimasel võistlusel kolmanda koha ja nüüd lootis Helmi oma kohta parandada. Seaisa Helmut oli Helmile igati abiks, ta tegi köögis süüa, viis prügiämbrit välja ja müras põrsaste Iti, Kusti ning Peeduga. Ka praegu mängis Helmut põrsastega liivakastis peitust.

Teine tuntud leiutaja, suslik Väino, askeldas paari väikese vasktoruga varustatud puust kasti kallal. Väino üritas kangekaelselt leiutada masinat, mis teeks telliskividest sooja sepikut. Siiani olid tema katsetused ebaõnnestunud – kord sai ta sepiku asemel saepuru, siis tammetõrusid ja kastani-

mune, eelmisel nädalal hakkas aga masin musta tossu välja ajama ja la-gunes laiali. Väinot see ei heidutanud, ta klopsis kasti uuesti kokku ja oli kindel, et varem või hiljem potsatab tema imemasinast välja soe ja maitsev sepikupäts.

Kass Mati, Lotte parima sõbra Bruno isa, oli sportlane ja keerutas juba hommikust saadik külastaadionil vasarat. Matil oli kindel plaan püsti-tada uus vasaraga lendamise maailmarekord. Kui eelmine kord lendas Mati üle metsa naaberkülla, siis nüüd kavatses ta teha tervele maakerale tiiru peale. Selleks tuli aga veel kõvasti trenni teha.

Koeratüdruk Lotte käis oma parimate sõprade, kass Bruno ja jänes Albertiga meres ujumas. Enne olid nad mänginud kulli, peitust ja pime-sikku. Nüüd, pärast ujumist, kavatsesid nad mängida niisugust mängu, kus üks teeb midagi ees ja teised peavad tegema sedasama järele. Kes ei suuda, langeb mängust välja.

„Ronime puu otsa, mina hüppan esimesena alla ja hüüan midagi, teie teete järele,” ütles Lotte.

„Nõus,” ütlesid Bruno ja Albert.

Sõbrad lippasid karu Eduardi maja taga kasvava suure õunapuu juur-de. See oli mitmeharuline õunapuu, mille okstele mahtus ära vähemalt kümme last. Alati kui Eduard nägi oma kõõgiaknast lapsi õunapuu otsas istumas, vangutas ta pead. Ent riidlemise asemel pakkus ta lastele hoo-piski maitsvat õunamahla.

